

UFO-NYTT

NYHETSREV FRA NETI NR. 8 – 2006

Kjære medlemmer. Et ferskt nyhetsbrev klar for lesing. Håper dere finner mye spennende informasjon å lese nå i jula...

Tilbakemeldinger gis til mailadr: kaotisk6@online.no eller i brevpost: Kjell Arne Høviskeland, Rute 571, 2850 Lena. Tlf. 4734 8316. Mitt mål er at nyhetsbrevene skal bli bedre og bedre for hvert nummer som gis ut!

I dette nyhetsbrevet kommer vi med et intervju av de 2 jentene som fikk øye på en svevende og pulserende UFO over messeområdet i Oslo fredagen den 17.november, meget interessante UFO-observasjoner som Lars Gulliksen bidrar til nyhetsbrevet, tidligere observasjoner gjort i Norge, Sverige og Danmark samt spennende informasjon om Black Helicopters som Ulf Bjaaland har kommet med i et intervju. En stor takk til dere alle!

Innhold:

- Side 2-4 UFO over messeområdet, intervju med Ingunn og Gro
- Side 5-7 UFO over Mississippi, rapport av Lars Gulliksen
- Side 7-8 Hva vises på bildet fra SOHO-satellitten?, spør L.Gulliksen
- Side 8 Tidsregningen, fra en bok av Knut Aasheim
- Side 9-12 Tilbakeblikk på UFO-observasjoner
- Side 12-16 Landingen i North Hudson-parken
- Side 16-17 UFO-observasjon fra Socorro i New Mexico, 24.april 1964
- Side 17 Rauni-Leena Lukanen, et lite utdrag fra en bok av Aasheim
- Side 18 Tror på liv i rommet, sier astronaut Christer Fuglesang
- Side 19 UFO i Mexico, bilder av Lars Gulliksen
- Side 20-21 Black Helicopters, et intervju med Ulf Bjaaland

NETI ØNSKER ALLE SINE MEDLEMMER EN RIKTIG KOSELIG JULEFEIRING OG ET GODT NYTT UFO-ÅR 2007. På vegne av styret: *Kjell Arne Høviskeland*

UFO OVER MESSEHALLEN I OSLO FREDAG 17.11.06

To jenter, Ingunn og Gro, var på vei ut av Valhall Arena etter Alternativ-messa's første kveld, da de oppdaget en pulserende UFO svevende over messeområdet. Kjell Arne tok turen for å ta en prat med Ingunn og Gro og her kommer deres beretning om det som skjedde:

Fra venstre: Ingunn Glenster & Gro Purser som fikk øye på UFOen

Kjell Arne fyrer løs med sitt første spørsmål: "Hvem av dere fikk øye på objektet først?" Ingunn svarer: "Jeg! Da jeg fikk øye på UFOen, trodde jeg at det først det var et søkehelikopter. Hva er det?, sa jeg til Gro, som selv trodde det kanskje var en lysende gassballong. Noe det ikke var. Det var noe helt annet..."

Objektet var omkrinset av litt tåke med snøkrystaller rundt, ser ut som om det snør rundt den, et pulserende lysende gjenstand kom til syne i skinnende metall. Som om det puster, flyter av gårde mot høyre. Vi står der paralysert og betrakter fenomenet", sier Ingunn.

"Hvor lang avstand var det til UFOen?", spør Kjell Arne. Gro svarer: "Avstanden kunne være mulig ca 400-500 meter, vanskelig å si. Kan si det på en annen måte: Diameter på gjenstanden fra der vi sto ca 50 cm, og da kan en tenke seg hvor stor den er på nært hold. "

Neste spørsmål: "Hvilke farger såg dere?" Ingunn og Gro prater litt innbyrdes før svaret kommer fra Gro: "En slags matt gulffarge, som en lyspære..."

"Var det andre som kom til og observerte det samme som dere?", spør Kjell Arne, som blir mer og mer fascinert av observasjonens innhold.

Ingunn svarer: ” Nei, utrolig nok, det virker som om ingen som går forbi ser oss som står der og ser opp, virket nokså rart og høres utrolig ut”.

En skisse av slik UFOen såg ut i form med ”snøkrystaller” rundt seg og en tut til høyre

Kjell Arne svarer: ”Kanskje dere og UFOen var i en annen dimensjon enn de andre som gikk der i området? Kan tyde på det!”

Tanker hos en som ser UFO for første gang denne kvelden.

Kjell Arne fyrer av et nytt spørsmål, denne direkte til Ingunn som denne kvelden såg sin første UFO: ” Hvilke tanker gjør du deg om observasjonen?”

Ingunn: Veldig uvirkelig, kjempespennende, ikke snakket noe om emnet tidligere med Gro som selv har sett UFO før.”

I forkant av observasjonen, var de begge på et foredrag kl. 13.30 da messa startet, som ble holdt i teltet, og rett før foredraget skulle starte fikk de begge en intens og ekstrem hodepine samtidig som de i etterkant mener var et tegn på hva som kom til å skje senere denne dagen. Begge gikk for øvrig med hodepine hele kvelden men holdt ut da interessen for det alternative er stor.

Noe som traff Gro i ryggen 14 dager senere.

Ingunn kommer så med følgende tilføyelse: ”14 dager senere, på Flateby, var vi begge ute på en spasertur da det plutselig blinket og det knaset bak Gro, et rart lys bak nakken hennes. Gro følte som om noe traff henne bak i hodet og ryggen og ho skjøt fram brystkassen og følte det som meget ubehagelig. Jeg (Ingunn) såg blinket da det traff Gro, Gro selv såg ingenting av dette, bare følte ubehaget. Vi syntes det var en merkelig opplevelse og som er vanskelig å forklare hva det kunne være.”

”Kunne det være en lysende kule som kolliderte med Gro?”, spør den ivrige Kjell Arne... ”Vet ikke, det var bare noe som plutselig blinket bak henne,” svarer de. Men noe rart var det som kom og traff henne...

Intervjuet er ved veis ende, Kjell Arne takker de begge for den spennende informasjonen de ville dele med oss i NETI og takker for seg.

Men det slutter ikke her – En lysende kule inn på soverommet.

Dagen etter (Tirsdag 12.desember) ringer Ingunn og forteller hva som skjedde ca 3 timer etter intervjuet var slutt...

”Jeg hadde lagt meg, klokken var rundt 00.05, da jeg såg en lyskule som kom inn på soverommet, og den gav fra seg en rar summende lyd (en slags strømlud) og den stilte seg rett foran meg. Den gikk i et hakkende mønster, i retning med klokka, og størrelsen på kula var som en tennisball.”

”Hvilken farge?”, spør Kjell Arne. ”En gulgrønn intenst blendende lys fra kula, og etter ca 10 lange sekunder forsvant den rett ut av det åpne vinduet og da lydløst. Må nevne at da kula var nær meg, bråket og knitret det i hodet mitt, veldig ubehagelig for å si det rett ut”, avslutter Ingunn.

Kjell Arne takker for den spennende informasjonen som hun ønsker å dele med oss i NETI...

Men den lysende kula dukker opp igjen nok en gang...!

Senere på dagen ringer Ingunn igjen. Helt oppskjørtet! ”Du må tro meg! Kula har dukket opp igjen!” Jeg spør om ho kan fortelle hva som har skjedd. Ingunn svarer, litt mer roligere:” I dag, da jeg var på vei til Lillestrøm og klokken var rundt 17.10, ser jeg plutselig ved det lille speilet på førersiden, at det kommer en lysende kule til syne som følger i samme hastighet som bilen jeg kjører. Helt uvirkelig og jeg skvatt da denne kula dukket opp. Holdt på å kjøre ut av veien av sjokket. Uansett om jeg sakket på farten eller økte hastigheten, så holdt kula samme fart. Dette varte i hele 10 minutter og da forsvant den rett opp og jeg stoppet bilen og fulgte med den til den var borte vekk og ute av syne. Jeg håper du tror meg når jeg sier dette, for meg er dette rart og samtidig fascinerende. ”

”Jeg har ingen grunn til å ikke tro deg Ingunn”, svarer jeg, og som prøver å forklare henne at kanskje det er en kule som er sendt ut for å observere henne og som kanskje kan dukke opp igjen senere... det vil tiden vise.

På nytt takker vi for hennes informasjon som virkelig er både fascinerende og kan knytte til seg mange spørsmål på hva denne kula sin betydning og hva den har som oppdrag for å vise seg på denne måten.

Men som mange av oss vet, blir kuler sendt ut fra større skip/fartøy for nettopp å observere.

Nyhetsbrevet ble avsluttet søndag 17.desember 2006

Artiklene i nyhetsbrevet ”UFO-Nytt” gjenspeiler ikke nødvendigvis NETIs offisielle syn på UFO-fenomenet. Det faglige ansvar for materialet som publiseres i brevet tilfaller derfor den enkelte forfatter. En stor takk til de som har hjulpet til med nyhetsbrevet i form av oversettelse, korrekturlesing m.m.

Med vennlig julehilsen: Redaktør Kjell Arne Høviskeland

UFO OVER MISSISSIPPI

FLYVENDE KISTE

sett fra Continental Flight 1741Y - Mexico City til Newark (USA) - 31. august 2005

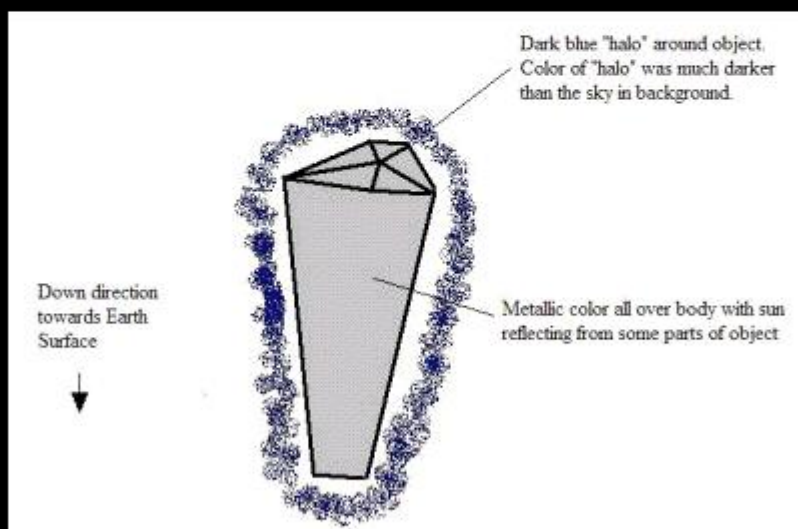
Vi hadde nettopp passert Mississippi deltaet da kapteinen over høytaleren meddelte oss at nedstigningen til Newark var igang. Imponerende skyer tilhørende Katrina stormen lå i nesten samme flyhøyde og omsluttet oss. Vi merket ingenting av stormen som hadde forårsaket skader for mange milliarder kroner i Gulfen og på fastlandet. Klokken på skjermen over plassen min viste to minutter over ett lokal tid. Flyet holdt en hastighet på 800 km/time og høyden vi befant oss i var litt over 40.000 fot. Jeg satt halvt sovende i min stol og registrerte et nærmest stillestående "insekt" som gled rolig forbi flyvinduet. "Insekt"? Jeg bråvåknet og stirret med vantro på gjenstanden som drev parallelt med flyretningen og forsvant bak flyet ut av mitt synsfelt. Hva iallverden var det? Det kunne iallefall ikke være et "insekt" med en hastighet under 800 km/time i en høyde på 40.000 fot!

Etter å gnidd søvnen ut øyene forsto at det jeg så lignet en stående "kiste" i svart siluett. Den var omhyllt av vibrerende luft som så ut som luften over het asfalt på en het sommerdag. Den vibrerende luften lignet en slags tåke som var mørkere i fargen enn skyene og himmelen. Objektet ble observert i 5 til 7 sekunder. Kiste? - det kunne like gjerne være en sylinder sett fra siden. Selvfølgelig var det ikke en "kiste" men en flyvende farkost uten vinger av

ukjent geometrisk form med en glorie omkring seg. Hvor stor var gjenstanden? Det var umulig å avgjøre avstanden til objektet da det ikke fantes noen avstands punkter å sammenligne med det. Det er derfor også umulig å avgjøre hvor stor den var. Det så ut for meg som den var ganske nære flyet. Hvis jeg skulle gjette kunne den være 10 x 2 meter. Flygerne kan ikke ha unngått å se objektet. I så fall måtte de være blinde. De har i allefall ikke avlagt noen offisiell rapport så vidt jeg kan fastslå.

Et lignende objekt ble observert noen uker tidligere fra bakken over Seattle den 13. juli.

On Wednesday afternoon, July 13, 2005, we received a telephoned report from a young man who works as an aerospace engineer in the Seattle area, who reported having witnessed the bizarre object depicted below, seen hovering just east of Interstate 5 near downtown Seattle. He, and several other witnesses in the vehicle with him, were locked in rush-hour traffic, moving very slowly, so they were able to view the object for an extended period of time, and very carefully. Surprisingly, they reportedly witnessed the same, or a similar, object when they were 8-10 miles further north, near the town of Shoreline, several minutes later. If anyone witnessed this object, or managed to photograph it, we would invite them to telephone our Center, and to submit a written report.

For a list of past featured reports and highlights [click here](#).

Den 16. oktober da jeg kom hjem, sendte jeg en rapport og bilde av objektet slik jeg så det til National UFO Reporting Center i USA. De bekreftet å ha fått rapporten, men den ble aldri publisert på deres sider. Det som undrer meg er at rapporten fra Seattle kom på hovedsiden, og min rapport som kunne være av samme objekt ikke ble offentliggjort i det hele tatt. Er det noen som har noe å skjule? Er objektet en observasjons bøye i et hemmelig

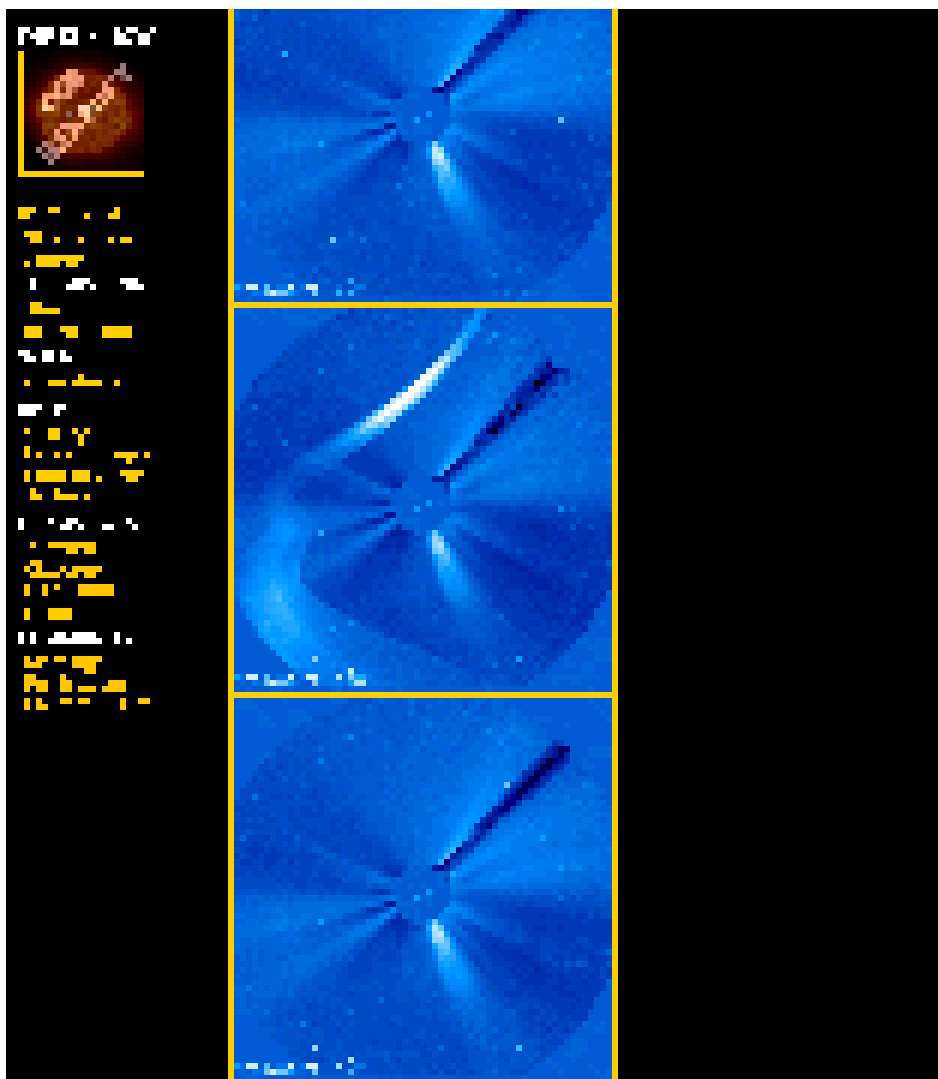
overvåkningssystem eller kan det være et "out of this world" super hemmelig våpen som amerikanerne har utviklet? Who is observing our earth?

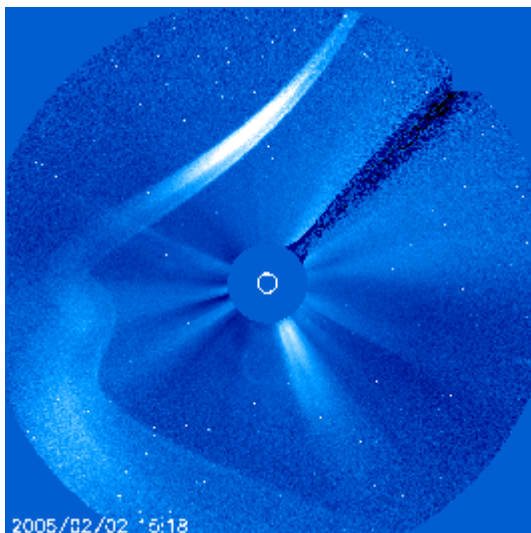
Er det noen som vet noen om dette objektet? Har du noe, kom fram og meld ifra til meg - lrgull@gmail.com.

Bildet jeg har lagt ved rapporten er manipulert i Photoshop for å illustrere hva jeg hadde sett over Mississippi deltaet siste dag av august i 2005. Bildet er tatt noen minutter etter observasjonen.

Lars Gulliksen

LARS GULLIKSEN SPØR NETI MEDLEMMER HVA DE TROR SOM VISER PÅ DET BILDET I MIDTEN FRA SOHO-SATELLITTEN??? ET MERKELIG SOHO FOTO LASCO C3 TATT DEN 02.02.05 KL. 15:18. SVAR GIS TIL MAILADR TIL LARS GULLIKSEN ELLER SMS TIL HØVISKELAND

HER ET STØRRE BILDE AV NOE SOM VISES PÅ SOHO-SATELLITTEN

TIDSREGNINGEN.

Fra flere kilder blant rommennesker og hierarkiet kommer opplysningen om at vår tidsregning er 13 år feil, og det er slik at vi i år (1994) befinner oss i 2007. Dette kan virke forvirrende, særlig med tanke på de mange forutsigelser vedrørende tusenårsskiftet. Interessant i den forbindelse er hva som fant sted i august 1987, kalt Harmonic Convergence. Fra det åndelige hierarki kom budskapet om at dette var tiden for overføring av Jorden til den 4. dimensjon. Og det ble videre meddelt: "Den 22. august 1987 (+13 år = år 2000) kl. 04.36, ble planet C-ton (Jorden) gjeninnsatt som medlem av dets lokale solsystems familie (i solsystemets retts-råd).

Visse profetier og gamle kalendere peker mot årene 2011 til 2014 som tidspunkt for den endelige overgang til en ny tid/tidsalder, og kanskje ligger i dette et hensyn – en viten om tidsregningsfeilen. Jeg mener en talsmann for Ashtar-kommandoen har uttalt at vi (Jorden) er minst 25 år for sent i utviklingen! Tiden fra august 1987 til 2013 gir oss 25 ½ år (!?). Det har også blitt opplyst at våre atomsprenghninger har fremskyndet oss i tid. Rommenneskene forklarer: "Innse at det er meget vanskelig og ofte ganske umulig å sette de sanne jord-datoer i sammenheng med de datoer dere aksepterer som deres datoer. Så når vi snakker om spesifikke år, så er det stor mulighet for at de ikke korresponderer som deres nåværende kalender"

Det er også mottatt beskjed om å huske på at alle datoer er underlagt menneskets vilje og hans grad av lys. Romkommandoen kjemper for å holde Jorden i bane og krets løp til den forutbestemte tid. Menneskene har muligheten til å akselerere tidstabellen og gjør det også.

Kilde: Boken "Stjernefolket blant oss – de frivillige og deres misjon", av Knut Aasheim utgitt 1995.

TILBAKEBLIKK PÅ UFO-OBSERVASJONER

Sted: Haga, Norge

Tid: April 1978, ved midnatt

Vitner: Et ektepar

Et lysende gullhvitt objekt kommer flygende stille og rolig 100-150 meter over jorden, og foran en fjellrygg lengre borte. Det stanser et par ganger, og to-tre ganger kommer det et sterkt lysglimt ned mot jorden. Det hele foregikk lydløst, og det varte mindre enn et minutt, før objektet forsvant bak en annen fjellrygg. Objektet var linseformet og mest velvet på oversiden.

Sted: Rosendal, Norge

Tid: November 1977, kl. 21.00

Vitner: To kvinner

Et objekt kommer fra sørvest. Det er gullaktig og i begynnelsen som en stor stjerne. Det dykker ned mot vannoverflaten i en fjord, og vitnene tror det skal til å lande (det ligger en sjøflystasjon i nærheten). Da objektet kommer ned i lav høyde foran fjellene på den andre siden av fjorden, følger det vannoverflaten et stykke, men stiger så og forsvinner i nordvest. Lyset pulserer litt og det var på størrelsen med fullmånen, forteller vitnene. Ingen av de såg på klokken, men de anslår varigheten av observasjonen til omkring 5 minutter.

Sted: Nord for Handerslev, Danmark

Tid: 13.august 1970 og 14.august 1973, litt før klokken 23.00 begge gangene

Vitne: En politibetjent

Av en eller annen grunn ser noen ganske få mennesker ufoer flere ganger, mens andre kan kikke etter de i årevis uten å se noen. En sønderjysk politibetjent hører til de "heldige". På begge de ovennevnte datoene opplevde han å bli stanset med sin bil av en ufo, som sendte en kraftig lyskilde ned mot bilen hans. Begge gangene fotograferte han ufoen med politibilens automatiske kamera, og bildene viser en lysfleck. Etter den siste observasjonen klarte observatøren å komme ut av bilen, og han såg dels noen detaljer på objektet, og dels hørte han en suselyd da objektet forsvant.

Sted: Øyestad, Norge

Tid: 27.mai 1978, litt over midnatt

Vitne: En ung jente samt flere vitner langt fra hverandre

"Jeg kom gående ned bakken da jeg syntes, det var ett eller annet som blinket oppe på himmelen. Jeg såg opp, og noe som lignet en stjerne, kom i mot meg med en rasende fart. "Det" delte seg i to runde kuler, som først stod litt fra hverandre, men som senere bevegde seg helt tett sammen. Det lyste og blinket i alle farger." Slik forteller en 16 år gammel jente om en opplevelse, som skremte henne og mange andre i byen. Videre beskriver hun en meget kraftig lyd fra objektene, og lyden lignet mer på et jordskjelv enn en bilmotor, sier hun. Ut av kulene kom det flere dragelignende (firkantede) lys, som falt til bakken omkring henne slik at asfalten luktet svidd. Mens jenta

stod der uten å tørre å røre på seg, kom flere biler forbi, og en av bilene forsvant ”med gassen i bann”. Objektene sendte ut disse lysene i omkring 20 minutter, og flere mennesker i nærheten såg det samme som jenta.

Sted: Hordaland, Norge

Tid: En julinatt i 1975, det er lyst ute

Vitner: En kvinne

Vitnet ble vekket omkring klokken 01.00 om morgenen av en katt, og da hun ser ut, får hun øye på to flygende gjenstander i sydlig retning samtidig med at hun hører sin el-måleren bak seg begynner å gå hurtig rundt. Objektene er lydløse og de følger høyspentlinjen mot sørvest. Så snart de to bronsefargede objektene er forsvunnet, høres måleren normal igjen. Det hele varte i omkring 3 minutter.

Sted: Sørvest Sjælland, Danmark

Tid: 27.april 1960, kl. 03.00

Vitne: En mann

Idet vitnet kommer kjørende i sin bil ut fra skogen, ser han en lysende ring komme med stor fart i mot seg. Den stanser over en mark skrått foran seg og samtidig dør lysene og tenningsystemet på bilen hans ut. Han er da omkring 6 meter fra objektet, og han kan se at det er 9 x 6 meter og med en form som to skåler er lagt sammen, med en liten overbygning og noen lysende striper omkring objektet. Ut av objektet kommer 3 teleskopbein og et tykt rør. En firkantet åpning i røret viser seg og ut av denne kommer 4 vesener som beveger seg imot bilen med langsomme bevegelser som svømmedykkere. Vesenene er iført skinnende drakter, og de er omkring 90 cm høye. Sammen med vesenene kommer det ut av objektet en tykk kabel med en firkantet skjerm og en rund, lysende linse i spissen. Tilsynelatende undersøker disse vesenene bilen med noe som ligner en stavlykt, mens vitnet til hendelsen sitter apatisk i bilen. Etter en tid går vesenene inn i objektet som utsender et sterkt lys og stiger raskt til vær. Observatøren kommer til seg selv da tenningslampen igjen lyser. Han stiger ut av bilen og kan merke seg en underlig lukt. Avtrykkene etter landingsbeina er enda varme. Senere undersøkes stedet og man finner noen bare flekker på landingsstedet. Men det er usikkert om disse stammer fra landingen da denne hendelsen først blir kjent seks år etter observasjonen.

Sted: Sjællands Odde, Danmark

Tid: Januar 1967, imellom kl. 16.40 og 16.45

Vitner: 2 gutter på 7 og 9 år

De to guttene får øye på et mørkegrått objekt på himmelen, og den eldste tror det er en skypumpe, blir redd og løper hjem. Den andre gutten hopper

ned i en grøft og følger med på hva som skjer videre. Gjenstanden nærmer seg og stanser etter noen manøver opp over strandkanten et stykke fra gutten. Han ser en "kurv" blir heist ned fra bunnen av objektet, og 8 vesener stiger ned fra bunnen av objektet ved å klatre i et tau, ned i kurven. Vesenene bøyer seg ned etter noen instrumenter som ligger i kurven, gutten beskriver dem som "kikkerter" eller "fotografiapparater" og de peker med instrumentene imot gutten. Nå passerer gjenstanden over gutten mens vesenene smiler og vinker til han – "de såg så vennlige ut", sier han. Guttens fortelling inneholder mange detaljer, dels om objektet og dels om vesenene.

Sted: Bergen med omeng, Norge

Tid: En juliettermiddag, i 1965

Vitner: En eldre dame

Værforhold: Stille og skyfritt

En husmor sitter og leser da hun ser et minifly uten høyderor, som kommer flygende 15 meter over bakken. Piloten ligner en slank gutt med stort hode. Objektet stanser i en avstand av 3 meter fra vitnet og hun føler seg lammet mens piloten iakttar henne. Etter et par sekunder flyr objektet videre og vitnet skynder seg ut for å se etter det. Det steg opp mot en fjellrygg med en hvinende lyd og forsvant.

Sted: Åsbygda, Norge

Tid: Oktober 1977, sent på ettermiddagen

Vitner: 3 gutter og en lærer

Frank og Johnny glemmer nok aldri den 25.oktober 1977, for den dagen såg de en UFO lande. Det kom flygende stille langs en bakkekam, stanset og landet på en nypløyet mark 100 meter fra guttenes skole. De ble redd og løp imot skolen, og ufoen lettet igjen etter ca 10 sekunder. I den korte tiden da de såg på gjenstanden, la de merke til at den stod på 3 støttebein og at det var noe som lignet på et menneske i ufoen. Dagen etter fant man 3 avtrykk i bakken, og det var over 6 meter imellom avtrykkene. En lærer som hadde vakt på en annen skole i nærheten, ble ropt ut av en av sine elever for å se på et lysfenomen, som kom flygende fra Åsbygda og samtidig observerte man noe uforklarlig fra en militær flystasjon i nærheten.

Sted: Mariannelund, Sverige

Tid: Oktober 1959, kl. 19.58

Vitner: En overmontør og hans 25 år gamle sønn

Observatøren var vakthavende på et kraftverk i Mariannelund, og da det hadde vært uregelmessigheter med elforsyningen, var han på vei ut av huset sitt for å møte opp på kraftverket. På vei ut av huset møter han sin sønn og samtidig blir det mørkt over hele byen på grunn av strømbrydd. Kun over en 3-etasjers bygning er et skarpt hvitt lys synlig. Vitnene tror at det er et fly som er ved å styrte ned i huset deres og de roper derfor til beboerne om å komme ut, men i samme øyeblikk stanser lyset. Etter kort tid beveger det seg igjen og det ser ut som det vil lande på bakken foran huset, men i stedet stiger det og ramler imot toppen av et lønnetre med en skrapende lyd.

Objektet vugger som en båt i høy sjø, og vitnet står nå 3 meter fra det. Han kan se at det kommer et lys fra et vindu og i vinduet ser han to vesener med høy isse og store nydelige øyne, som om de fjortenårige, sier observatøren. Over brystet hadde de begge brede mørke belter i korsform. Det er god tid til å studere hva vesenene foretok seg og da objektet begynte å bevege seg, kan observatøren følge med på en avstand på 20-25 meter. Plutselig slukkes alt lys fra gjenstanden og i samme øyeblikk var den borte. Observatøren så ikke i hvilken retning den fløy, men han følte et sus av luft i samme øyeblikk.

Overmontøren forteller at han 10 år etter hendelsen stadig har uforklarlige strålingssymptomer; Strømbruddet ble aldri oppklart og skrapemerkene i toppen av treet finnes enda.

Kilde til alle observasjonene: Boken "Ufoer tæt på, av Sherman J. Larsen, utgitt i 1980.

Landingen i North Hudson-parken. (Et utdrag)

I november 1975 var George O`Barski 72 år gammel. Han var full av folkelig visdom, var gløgg og tenksom – nødvendige kvaliteter for en New Yorker – og han var også total avholdsmann. En sen novemberkveld kom jeg (Budd Hopkins) inn i butikken hans for å kjøpe en flaske vin. George gikk fram og tilbake bak disken, tydelig bekymret. Han begynte å klage over giktsmerter i kneet, og så mumlet han noe om hvordan man ikke lenger kunne vite hva som kunne hende. "En kar kan være på vei hjem i bilen sin og bare passe sine egne saker, og så kan "noe" komme ned fra himmelen og skremme vettet av deg". Naturligvis stanset jeg han der. "Hva mener du, - "noe" kan komme ned fra himmelen?". Langsomt og motvillig begynte han å fortelle meg historien, og han fortsatte bare fordi jeg forsikret han om at jeg virkelig var interessert i å høre hva som hadde hendt han. Det kom en, to, tre kunder inn i butikken og avbrøt han, så jeg sa til George at jeg ville komme tilbake senere for å høre resten av historien. Jeg forsto han ikke hadde noen anelse om hvorfor jeg var interessert i "ting som kom ned fra himmelen", så det var naturlig at han nølte med å utsette seg for å bli latterliggjort. Og historien hans var i sannhet utrolig.

En time senere var jeg tilbake i butikken med båndopptakeren min, og George begynte forsiktig å fortelle. Episoden hadde hendt ti måneder tidligere, i midten av januar. George hadde lukket butikken rundt midnatt, og hadde gått en luftetur med "Cognac", sin tyske fårehund. Deretter hadde han arbeidet med bokføring og med å fylle hyllene i butikken til om lag et-to om natten, da han låste og startet på hjemveien i sin sorte Chevrolet.

George bor i North Bergen, New Jersey, rett ovenfor Manhattan på den andre siden av Hudson River. Som vanlig kjørte han gjennom den øde North

Hudson-parken på vei til et spisested i Fort Lee som var åpent hele natten. Bilradioen begynte å ta inn statiske bølger og fikk en merkelig "blikklyd". Mens han fomlet med knottene og mumlet ergelig ved utsikten til nok en kostbar reparasjon, passerte en skinnende opplyst gjenstand lavt over bilen hans, ca 30-40 meter til venstre for han og med samme kurs som han. Det var en varm natt, husket George, og han hadde rullet vinduet på sin side halvveis ned. Han hørte en lav summe- eller surrelyd fra kjøretøyet, som nå hadde stanset på en lekeplass rett forut for bilen hans. George som følte seg fullstendig forvirret over det han så, kjørte forsiktig nærmere det rundaktige, ti meter lange fartøyet, som nå svevet om lag 3 meter over bakken. Det hadde en rekke med vertikale vinduer om lag 30 cm brede og 120 cm høye. George så på i fortumlet vantro mens en smal åpning kom til syne mellom to vinduer og en stigelignende sak kom til syne. Skipet slo seg til ro ca en meter over bakken, og øyeblikkelig kom en gruppe små skikkelser til syne, som *en etter en* klatret ned på bakken.

George anslår dem til å være om lag 1.20-1.35 m høye, og de hadde på seg lysfargede helskårne klær med enten hjelmer eller hetter. "De så ut som unger i lekedrakter", sa han. Det var minst ti, og muligvis ti eller elleve stykker av den – han var for sjokkert til å telle – men han kunne ikke få tak i ansiktene deres. Da George fortalte meg disse tingene, ble øynene hans store og skremte ved minnet om den redselen han hadde følt. "Jeg er mange ganger blitt overfalt i butikken av menn med pistoler og kniver, og jeg har vært redd nok, men aldri noe tilnærmet dette." Han understreker og gjentar den siste setningen. Han holdt bilen i sakte fart, men ingen av skikkelsene tok notis av han. Hver av dem bar på et stort, skjelignende redskap og en liten sekk med håndtak. Men Georges ord: "De kom ned denne trappesaken, som unger nedover en brannstige. Hurtig. Ingen overflødige bevegelser." De gravde og skuffet jorden ned i sekkene. Etter noen få øyeblikk var de tilbake inne i fartøyet og UFOen steg og satte kursen mot nord. George hadde vært så nær dem som 20 meter på det nærmeste. Hele episoden hadde tatt mindre enn fire minutter.

Jeg sprute George hva han hadde gjort da han kom hjem. "Å... jeg svettet. Jeg laget meg en kopp te med en gang." Vanligvis skrudde han på fjernsynet og så på en sen film, men han var for skremt til å ta sjansen på å sette på noen lys i leiligheten. "Jeg gikk til sengs. Jeg gikk og la meg, jeg var så skremt. Jeg trakk teppene over hodet. Jeg sto opp og tok to aspirin. Som du skjønner, var jeg vettskremt. Jeg trodde vi var kommet til verdens ende. Jeg visste ikke hva i helvete jeg skulle tro... Jeg tenkte at nå er jeg blitt pine gal.

Neste morgen gikk George tilbake til parken. Han gikk bort til det stedet der UFOen hadde landet. Der, innen et lite område, var det omkring 15 små hull, 8 eller 10 cm dype. Han sa: "Vil du tro, da jeg kom dit og så på hullene, så ble jeg enda mer vettskremt... Jeg skal fortelle deg noe, jeg til og med kjente på de hullene, jeg trodde ikke på øynene mine. Jeg puttet hånden ned i et av dem."

Som de fleste som har hatt lignende opplevelser, prøve George å bli kvitt minnet om det. Han ønsket å tro at han hadde drømt det hele, eller "at jeg

på en eller annen måte ikke hadde vært helt tilregnelig”. Han fortalte meg at da han så og følte på hullene, måtte han gå hjem og lage seg mer te og ta ytterligere to aspirin. Til tross for at vi til slutt oppsporet atskillig flere personer som den samme kvelden så noe som utvilsomt var den samme Ufoen i North Hudson-parken, har bekreftelsen av hva han så, om mulig gjort det hele enda mer skremmende for han.

En vanlig misforståelse som gjør seg gjeldende når det gjelder mennesker som rapporterer møte med uidentifiserte flygende gjenstander, er at disse ”tror på Ufoer.” I virkeligheten har svært få vitner gjort seg opp noen mening om dette fenomen på forhånd. De er sikre når det gjelder riktigheten av sin beskrivelse av farge, form, høyde, fart, etc., men de kommer med få antakelser med hensyn til hva gjenstanden kan ha vært. Når han iblant har reflektert over problemet, har George kommet fram til en teori om at Regjeringen, eller CIA eller kanskje en eller annen stiftelse, har utviklet en hemmelig fremdriftsmetode, som gir energi til et helt ukonvensjonelt fartøy, i likhet med det han så. ”Men på den annen side,” legger han til, ”finnes det ikke fornuft i det. Hvorfor kunne de ikke ganske enkelt sende bud etter jordprøver? Og hvor kan de ha fått tak i alle de små fyrene? Et vanlig prøveprosjekt ville ha karer av forskjellige høyde. Det blir ingen mening i det.”

Mens jeg lyttet til Georges historie, la jeg merke til visse detaljer som styrket min tro på hans sannferdighet. For det første ville sannsynligvis ingen som fabrikkerte en slik historie – og av hvilken grunn – utelate seg selv fra det som fant sted. Georges rolle er helt passiv. Ikke en eneste gang legger en liten skikkelse merke til han, vender seg mot han, truer han, eller gir han et ”budskap”. Han kjører bare forbi og ser på. Nesten alle seriøse UFO-rapporter viser vennligsinnet, eller i det minste nøytral oppførsel, og Georges historie er typisk på dette punkt.

For det annet, tror jeg, at en som diktet opp et sensasjonelt møte med ”vesener fra rommet”, ville begynne med å dikte opp et selsomt ansikt som det ville være lett å huske: store øyne, spisse ører, og så arbeide seg ned til trivielle detaljer. Georges ”lekedrakt-kledde unger” hadde hjelmer på hodet som skjulte ansiktene deres, men allikevel er han sikker på at støvlene deres hang sammen med buksebena. Og istedenfor å gi seg selv en heltemodig rolle, understreket George hvor absolutt forstenet han hadde vært. ”Du bare slutter å fungerer,” sa han, og innrømmet at han – en mann i syttiårene – hadde gått til sengs og trukket teppene over hodet. Da UFOen dro sin vei, husket han, fløy den nordover med stor hastighet og meget lett, som om en gigantisk magnet trakk den til seg. Mens jeg lyttet til Georges gjetninger, følte jeg meg absolutt overbevist om at en intelligent, forsiktig mann etter beste evne forsøkte å beskrive en nesten utrolig opplevelse.

Videre fortalte George: ”Da den lettet, så jeg undersiden av den, og jeg sa til meg selv, det må være en diger vifte eller noe lignende der inne som får den til å fungere... men jeg kan ikke se noenting.” I de følgende måneder kom han stadig tilbake til dette emnet. ”Du skjønner, da jeg var liten, så jeg alt mulig. Jeg så styrbare luftskip, og de laget støy. De små flymaskinene pleide

å komme til byene, og du måtte betale noen øre for å se den lande og ta av, og de laget enda mer støy. Og så var det ruteflyene med tvillingmotorer, og de laget et fryktelig rabalder. Etter krigen kom jetflyene, og de gjorde deg mer eller mindre døv. Hver gang de oppfant noe som gikk hurtigere, gikk det mer og mer utover ørene. Nå har de Concorde, som er den hurtigste av dem alle, og ingen vil ha den i nærheten, for når den tar av, så rister taksteinene ned av husene. Men den greia jeg så den kvelden i parken! Den laget bare en liten summelyd, omtrent som når kjøleskapet setter i gang. Og den forsvant nesten før jeg kunne blunke! Jeg har aldri sett eller hørt noe lignende. Det var fryktinngytende!”

Andre vitner denne natta: Daværende nattevakt hos Stonehenge Apartments, Bill Pawlowski, som forteller om en episode som hadde vært skremmende. Det hadde vært klokken to eller tre om natten og han hadde sett opp mot parken fordi han plutselig hadde lagt merke til noen ekstra sterke skarpe lys som skinte nedover åsen mot han. Disse lysene var i en vannrett rad, 10 til 15 av dem, med jevne mellomrom. Han hadde aldri sett noe lignende. Et øyeblikk lurte han på om det kunne være en rad parkerte biler med lysene på, men så gikk det opp for han at lysene syntes å være en 2-3 meter over bakken. Han kunne så vidt skjelne en sammenhengende mørk masse rundt lysene, han visste at han iakttok noe som var skremmende uvanlig. Han gikk bort til vinduet for å se bedre, og bestemte seg så for å ringe opp til en av leieboerne. Han snudde seg mot telefonen, slo nummeret og begynte å snakke da han hørte en høy, skarp vibrasjon og et plutselig smell. Vinduet ved inngangen var sprukket helt nede ved føttene hans. Han la på røret og huket seg ned for å se på sprekken; da han så opp et øyeblikk senere, var lysene borte. Han ringte straks til politiet. De kom omgående, kanskje fordi en politimann fra North Bergen bor i bygningen. De to politimennene og Pawlowski undersøkte sprekken, som viste seg å være temmelig merkelig. Hva det enn var som hadde truffet glasset, så hadde det ikke gått tvers igjennom. Det var en fordykning som om en glasskule var blitt hulet ut av overflaten. Fra dette lille krateret sprang det ut en serie sprekker. De kunne ikke finne noe prosjektil i nærheten. Rett overfor hovedinngangen til Stonehenge er det en bred gate begrenset av en lav mur, og bak muren er det et fall på omtrent 3 meter. Det ”noe” som hadde truffet vinduet, måtte altså ha kommet ovenfra, og han var klar over at ”skuddet” var blitt avfyrt fra åsen på den andre siden av veien. Men, han fortalte ikke politimennene om lysene i parken. Igjen den gamle motviljen mot å gjøre seg til latter. ”Skuddet” var mer en advarsel enn en bom fra de ”besøkende”, antok de til slutt.

Flere vitner: 12 år gamle Robert Wamsley og hans mor, Alice. De ville fortelle om sitt ”syn”. Klokken halv ti en lørdag aften – tittet Robert ut av vinduet, og så, til sin store overraskelse, et rundt, kuppelformet fartøy, strålende opplyst, like utenfor huset. Wamsley-familien bor 12 kvartaler sør for North Hudson-parken, eller om lag 14 kvartaler fra Stonehenge. Robert ropte på sin mor og resten av familien. Faren Joseph Wamsley, og de andre barna – Joseph jr. 16 år gammel og Debbie, 13, løp ut for å se bedre.

UFOen var omringet av rektangulære vinduer som ga fra seg et gulaktig lys. Den beveget seg meget langsomt, kanskje 12-15 meter over bakken, og den

hellet litt over mot siden. ”Som om den tittet inn gjennom vinduene til folk”, tenkte fru Wamsley. Gjenstanden satte opp farten og forsvant av syne i nærheten av det store runde huset (Stonehenge).

Kilde: Boken ”UFO – TAPTE TIMER, av Budd Hopkins, utgitt i 1981.

EN KLASSIKER I UFO-LITTERATUREN: SOCORRO I NEW MEXICO, DATO 24.APRIL 1964.

Det var angivelig flere som hadde sett UFOen, men bare Lonnie Zamora, en politimann fra Socorro, hadde kunnet se ”passasjerene”. Mine opprinnelige undersøkelser tok sikte på å finne selvmotsigelser i Zamoras beretning, og påvise at han var upålitelig som vitne. Jeg hadde ikke hellet med meg. Jeg fikk sterkt inntrykk av at Zamora var meget respektert av sine kolleger, og personlig er jeg i dag villig til å godta hans vitneprov som ærlig og oppriktig, særlig fordi det faller inn i et helhetsbilde.

En kort oppsummering: Om ettermiddagen var Zamora på vakt. Omtrent klokken kvart på seks var han på jakt etter en råkjører sør for byen. Han lot bilisten slippe unna, fordi han ble oppmerksom på et fartøy som var i ferd med å lande. Det kom en flamme ut av det. Han var ennå på en viss avstand, men hørte eksplosjonsartede lyder fra gjenstanden. Da det hadde landet, så han at det så ut som en bil som stod på hodet, og han la også merke til to hvitkledte skikkelser like ved.

Så mistet han gjenstanden av syne på grunn av det bakkete landskapet, og han fikk ikke øye på det igjen før han rundet en kurve og kom noe høyere opp. Til sin forbauselse så han nede i et elvefar et eggformet metallisk fartøy som stod på ben som strakk seg ut fra kroppen. Han var nå om lag 150 fot fra gjenstanden, og nær nok til at han så et merkelig ”kjenningstegn” på siden av det. Høye lyder innenfra gjenstanden fikk Zamora til å søke ly så fort han kunne. Han kikket bakover skulderen mens han løp, og så at gjenstanden steg rett opp og så satte farten opp i horisontal retning. Kort etter forsvant den med kurs for ”Six Mile Canyon”. Zamora hadde allerede avlagt rapport til hovedkvarteret over radio, og overkonstabel Chavez var på vei. Hvis han ikke hadde kjørt feil i et veikryss, ville han ha kommet tidsnok til å se gjenstanden selv. Nå fant han bare en synlig rystet Zamora.

”Hva er i veien, Lonnie? Du ser ut som du har sett djevelen selv”, sa Chavez. ”Kanskje det,” svarte Zamora.

Jeg var på åstedet noen dager senere og sjekket landingsmerkene og de forkullede plantene. Chavez fortalte meg i en lang samtale at han selv også hadde undersøkt sporene og den brente vegetasjonen. Den glødet ennå da

han traff Zamora. Målinger ble tatt på stedet, og de viste at diagonalene i den firkanten som ble dannet av de fire landingsmerkene, krysset hverandre nesten i rett vinkel. Et geometrisk postulat sier at dersom diagonalene i en firkant møtes i rett vinkel, ligger midtpunktene på firkantens sider på omkretsen av en sirkel. Det er derfor ganske interessant at sentrum i denne sirkelen nesten falt sammen med det største brennmerket på bakken. Under visse betingelser kan gjenstandens tyngdepunkt ha vært rett over sirkelens sentrum, og brennmerkets eksistens blir derfor enda mer betydningsfullt.

Jeg var på flere besøk i Socorro for å finne ut av hvor troverdig Zamora var. Jeg kom over en historie om et ukjent vitne, som hadde stanset for å fylle bensin like nord for byen. På bensinstasjonen hadde han fortalt at han like sør for byen hadde sett et merkelig flygende fartøy som tydeligvis var i vanskeligheter og tok sikte på å lande. Han sa at det måtte ha hatt motortrøbbel, for han hadde sett en politibil (Zamoras) som kjørte ut mot i det sandete området. Han kunne ikke si at det lignet på noe normalt fly.

Jeg forsøkte så godt jeg kunne å overtale flyvåpenet til å gjøre det til en etterretningsoppgave å finne det savnede vitnet, men de var overhodet ikke interessert. Jeg sa til meg selv at dersom dette hadde vært en sak for myndighetene i Washington i forbindelse med narkotika eller pengeforfalskning, ville FBI med sikkerhet ha klart å finne vedkommende. Men denne var bare en UFO-sak, og derfor gjorde man som vanlig ingenting.
Kilde: Boka "UFO – en dokumentasjon, av J.Allen Hynek, utgitt 1972.

RAUNI-LEENA LUUKANEN – FINSK LEGE OG FORFATTER.

Den finske lege og forfatter Luukanen, som i boken "Sendebud fra stjernene", utgitt i Norge i 1991, forteller om sin kontakt med rommenneskene, var en gang utsatt for en alvorlig bilulykke. Da hun åpent øynene i bilvraket, så hun et ukjent vesen stå over henne og bevege hendene sine fram og tilbake over magen hennes. "Enslags healing må det ha vært", sier hun, "for legene fortalte senere at leveren min var blitt alvorlig skadet, men at blødningene av en eller annen grunn hadde stanset." Hun var ikke i tvil om at vesenet reddet livet hennes.

Luukanen har også fortalt at de såkalte UFO-bortførelser ikke er noen form for kidnapping, men at personene har glemt at de har gitt tillatelse! Det mener hun kan ha skjedd under en ut-av-kroppen opplevelse, eller før fødsel her på Jorden. Og slik er det. Av de mange som blir tatt opp i romskip og ofte undersøkt, finner en del altså ut at deres kontakter med romvesen har vært omfattende. Gjennom gradvis tilbakevendende erindring, drømmer og fra hypnose, tegner det seg bilder av nærmest intime kontakter opp gjennom deres liv. Erkjennelse vil gro fram av at de selv er en av dem – rommenneskene.

Kilde: Boken "Stjernefolket blant oss – de frivillige og deres misjon", av Knut Aasheim utgitt 1995.

TROR PÅ LIV I ROMMET, UTTALER ASTRONAUT CHRISTER FUGLESANG

Jeg er overbevist om at det finnes intelligent liv i universet. Overbevisningen baserer jeg på at livet oppstår på naturlig vis om de rette betingelsene er til stede. Da organiserer materien seg i en form som etter hvert utvikler seg til liv, sier han til Aftenbladet.

- At det bare skulle ha skjedd på jorden virker svært usannsynlig med tanke på hvor uendelig mange stjerner som finnes. Et par hundre milliarder bare i vår galakse.

Vandrer i rommet

Torsdag skal Christer ut i rommet etter å ha ventet 14 år. De elleve dagene han er ute i verdensrommet vil han gjøre to såkalte romvandring.

- Jeg ser utrolig frem til det, sier han til Aftenbladet.

Til neste år vil det bli installert et europeisk forskningslaboratorium på romstasjonen ISS. Det innebærer at den europeiske romfartsorganisasjonen ESA får mer tilgang til stasjonen, og med den flere europeiske astronauter.

- Drar til Mars

Fuglesang tror det vil lande mennesker på Mars i løpet av sin levetid.

- Jeg tror det vil skje i løpet av 2020-tallet. Med det nåværende teknologiske nivået ville en reise dit tatt omkring ett og et halvt år.

Fuglesang tror mennesker kommer til å bosette seg andre steder i verdensrommet i fremtiden.

På sikt kan man tenke seg at det går an å gjøre om Mars slik at vi får en atmosfære som gjør at man kan leve der. Men det er snakk om mellom 500 og 1000 år inn i fremtiden.

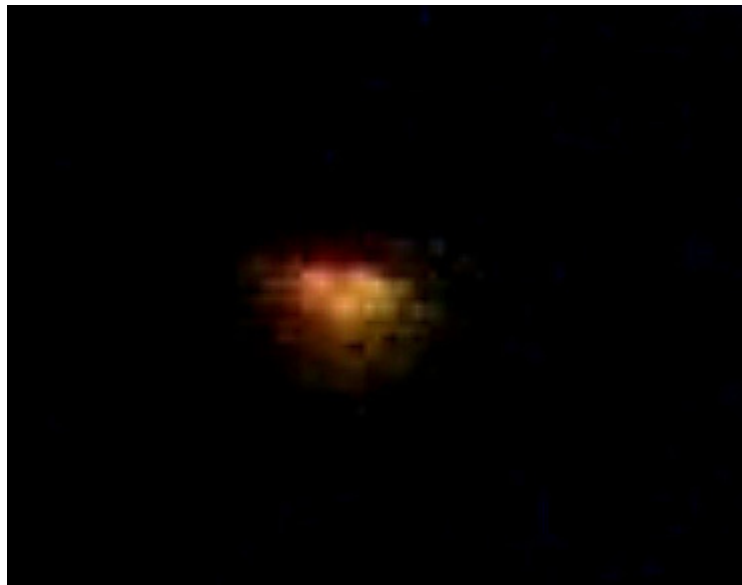
Kilde: www.nettavisen.no 07.12.06

UFO I MEXICO

Lars Gulliksen har også sendt oss et bilde av stedet han bodde på i Mexico by samt et bilde av en UFO har tok under sitt opphold der.

Her er utsiktsbildet han tok der han såg ufoen

**Bilde av ufo-lyset han tok kl. 11.00 om formiddagen
Svart bakgrunn for å få bedre frem lyspunktene etter
forstørring og tweeking i Photoshop
Utfyllende rapport om observasjonen
kommer i neste nyhetsbrev 1-2007**

BLACK HELICOPTERS

Kjell Arne fikk en prat med Ulf Bjaaland, som bærer tittelen Master Of Science, og temaet var Black Helicopters, som ofte er å se i områder der nylagde kornsirkler i England har oppstått.

Som de fleste vet, er denne type helikoptere ofte svarte og umerkede.

Kjell: "Hvem bruker denne type helikoptere, hvilke instrumenter har et slikt helikopter og hvem har utviklet teknologien?"

Bjaaland svarer: Kan nevne kort at Black Helicopters (BH) er egentlig basert på 3 ting:

1. Konspirasjons teori. BH brukes av hemmelige, statlige etater som utfører "dirty jobs" for å fjerne personer som vet for mye eller uttaler seg i pressen om ting de ikke skal. BH utfører også topp-topp hemmelige kommando oppdrag, som oftest involverer UFO'er eller lignende hemmelige saker. Ofte skal disse helikoptrene være basert på UFO eller James Bond lignende teknologi. BH brukes også av topp hemmelige verdensomspennende organisasjoner, som for eksempel Illuminati, for å utføre sine hemmelige oppdrag mot menneskeheten for å ha full kontroll og all makt.

2. Militære operasjoner. Det er en realitet at flere lands myndigheter har hemmelige grupper eller etterretningsorgan som bruker sorte helikoptre til sine operasjoner. Disse BH er normalt ganske moderne og har det siste av teknologi, som nattbriller og kamera, lytte systemer både for lyd og EM, radar-vision og ikke minst støydempende motor og rotor. Men de bråker ganske mye likevel, så for å utføre en stille operasjon så må man fly veldig taktisk. Derfor virker det ofte slik at de plutselig bare er der og da er det for sent til å rømme. Disse helikoptrene produseres av flere selskap, det morsomme er at man på GoogleEarth kan se 100-vis av disse stå parkert på en hemmelig produksjonsplass ute i Nevada ørkenen.

3. Teknologi. Dette er det virkelige BH prosjektet. Ja, det forskes på avansert helikopter teknologi i all hemmelighet. Dette er også en del av Aurora prosjektet. Aurora er ikke bare fly teknologi, men et konsept som innebære både optisk kamuflasje, radar antideteksjon, ultra lette materiale, støy dempende og *kalde* fremdriftssystemer, samt ubemannede flymaskiner. Det finnes altså både fly og helikoptre som er usynlig for det blotte øye og for radar. Problemet er at fremdriftssystemet kan sees på det infrarøde spekteret. Altså så ser man motorene. Derfor er det mange av de nye spion/stealth flyene som har motorene over vingene, slik at stikkflammene ikke sees fra bakken. Optisk kamuflasje har eksistert i snart 10 år, men det er i det siste at det virkelig har tatt av. Dvs at man har serie produsert en rekke rekognoserings- og langdistansebombefly.

USA er det eneste landet som har denne teknologien i bruk. Det de jobber med nå er så kalte kalde fremdriftssystemer. Propeller brukes på sakte gående fly. Da er propellen innebygd i en lyd isolert turbin. Denne

teknologien er gammel og lite effektiv. De nye systemene baser seg på lav temperatur forbrennings teknologi. Dvs at trykket i en turbin er like kraftig eller kraftigere enn dagens jetmotorer men da med ekstrem lav temperatur, slik at det nesten ikke blir synlig på IR.

Når det gjelder rotor teknologi til helikoptre så er det også et spennende område som det forskes på. For å lage helt lydløse helikoptre så må man bruke flere teknologier. Det ene er at rotoren i seg selv er spesiallaget slik at den lager lite støy. Den må da ha liten aerodynamisk egenskap og stor hastighet, slik at så lite luft som mulig kommer i bevegelse når rotoren spinner rundt. Da må overflaten på propellen også være større. Det andre er lyd kompensasjonsteknologi. Denne teknologien er velkjent og godt utbredt, spesielt langs motorveier i Tyskland og Frankrike. Det man gjør er at man tar opp lydstryen fra trafikken, eller en lyd kilde, så sender man det i motfase fra der hvor lydkilden kommer fra. På den måten får man to bølger i motfase som utsletter hverandre. Dette er for øvrig en vanskelig teknologi å implementer i og på et helikopter, men det lar seg gjøre. Disse helikoptrene er ikke særlig aerodynamiske slik at de ikke kan få de store hastighetene. Men de produserer BH til hvert sitt bruk. Langt rekkende og kommando utgavene har sikkert ikke lyd kompensasjonsteknologi. Mens BH som skal operere i og over bebyggelse har sikkert det.

Foto: Christian Wangsnes

Jeg har snakket med flere amerikaner som er kjent med teknologien og den har vært i bruk et par år nå. Problemet er logistikken rundt et slikt prosjekt. Skal man operere på fremmed jord, for eksempel i Irak eller Afghanistan, så må man også ha en hemmelig base ikke langt unna med personell som "ikke eksisterer". Det er ikke lett i lengden.

Til slutt så kan jeg nevne at alle disse hemmelige programmene, inkl Aurora, gjennomføres under bakken (ikke flyvingene selvfølgelig) i et tunnelsystem under nesten hele USA. Dette tunnelsystemet ble startet like etter krigen og pågår den dag i dag. På den måten kan man transportere teknologi og militære gjenstander uten å bruke veinettet eller luftrommet. Og ingen vil kunne vite om det. Dette kan jeg fortelle om senere i et annet intervju.

Kjell Arne takker Bjaaland for hans meget interessante informasjon!

GOD JUL OG GODT NYTT UFO ÅR 2007 TIL DERE ALLE SAMMEN